

Петдесет и осма глава

В сградата на Блавор в Принципия, главния град на Мундо Майс се намираще една гостилница, в която ни заведе Блавор. Той пожела да ни гощава в чест на посещението ни в седалището на неговото търговско сдружение.

В гостилницата имаше много маси и около повечето бяха насядали различни хора и страшни същества. Блавор избра една закътана маса, встрани от погледите на останалите, които седяха и се хранеха в гостилницата. При нас дойде гостилничарката, която беше наполовина жена, наполовина страшно същество. Попита ни какво ще желаем и Блавор поръча човешка храна за всички, включително за себе си. Аз не знаех досега как се хранят страшните същества, но когато гостилничарката донесе храната върху големи блюда и ги постави пред всеки един от нас, Блавор не се поколеба и започна да се храни като всички хора.

Освен печеното месо, което не можах да позная от какво животно е, имаше странен хляб, който имаше много по-различен вкус от нашия, и много плодове и зеленчуци, които също не познавах. Храната, макар и от непознати за мен животни и растения, беше много вкусна и не беше тежка за стомаха ми.

Жупанът похвали гостилничарката, като каза, че е сготвила много добра храна. Но Блавор каза, че не тя готви, а други хора, които са само готвачи. В тази гостилница има много маси и идват много хора и страшни същества, затова в кухнята готвачите само готвят, а няколко гостилничарки само разносят храната по масите.

След като се нахранихме, Блавор пожела да ни покаже стаите, в които се помещава неговото търговско сдружение. Те се намираха на осемдесетия кат. Там около множество маси, на които имаше светещи плочи и кутии за правене на преписи, седяха мъже, жени, страшни същества и други, непознати същества. Те пишеха на светещите плочи или разговаряха както помежду си, така и с други хора или същества чрез светещите плочи.

Блавор ни обясни, че всички хора и други същества сключват договори за купуване или продаване на различни стоки, пресмятат колко стоки са изпратени и колко получени, какви са приходите и разходите на търговското сдружение на Блавор и каква е чистата печалба. Блавор се оплака, че велможите на Мундо Майс прибирали огромни данъци и затова чистата му печалба много намалявала.

- Всяка година увеличават данъците – каза Блавор. - Отначало данъкът беше един и представляваше само една стотна от чистата печалба. Велможите, въпреки че си имат достатъчно приходи и са най-богатите страшни същества в много светове, се проявиха като много алчни същества и поискаха от общия съвет на Мундо Майс да определи по-голям размер на данъка. Когато данъкът стана две стотни от чистата печалба, на Мундо Майс станаха размирици, по улиците се събраха много страшни същества и хора и гневно осъждаха увеличението на данъка. Те дори не подозираха, че това е само началото и че увеличението ще надмине всички очаквания и представи. Срещу онези, които бяха излезли по улиците на големите градове, за да изразят негодуванието си срещу увеличението на данъка, велможите изпратиха така наречените пазители на реда, които имаха зашеметяващи оръжия. Когато тръгнаха срещу несъгласните с увеличението на данъка, пазителите на реда насочиха зашеметяващите оръжия и зашеметиха

хиляди хора и други същества. Някои от тях не издържаха на силата на тези оръжия и не оживяха, други останаха сакати за цял живот, а някои не можаха да се събудят и години по-късно близките им все още се грижат за тях като за живи мъртъвци. След това почти всяка година започнаха да увеличават данъка с по една стотна. Освен това, наложиха и нови данъци, за които казваха, че били много необходими, защото с тях се заплащало лечението на болните или издръжката на старите хора, които не могат да работят вече. За съжаление, тези данъци също отиваха в съкровищницата на велможите, а болните измираха и старите хора живееха в сиромашия, защото нямаше с какво да се издържат. Повечето от тях бяха гледани от децата си, но имаше такива, чиито деца нямаха възможност да се грижат за тях или защото нямаха добра работа и средствата им едва стигаха да издържат жените и децата си, или защото бяха заминали далеч да си изкарват препитанието. И така, велможите се самозабравиха съвсем, общият съвет на Мундо Майс, който трябваше да ги възпира от грабителство, беше безсилен да направи каквото и да било. Когато данъците станаха десет стотни или една десета от чистата печалба много търговци закриха сдруженията си и спряха да се занимават с търговия, защото не можеха да си осигурят достатъчно чиста печалба, с която да поддържат сдруженията си силни. Тогава улиците на градовете на Мундо Майс се изпълниха с хора, които търсеха работа, за да могат да издържат семействата си. Работа вече се намираше трудно и онези които си намираха, получаваха толкова малко възнаграждение за труда си, че едва им стигаше да си нахранят семействата. Велможите обаче не се спряха и още на следващата година увеличиха общите данъци с още една стотна. Сега данъците са шейсет стотни и така се

задържаха няколко години, но приближени на велможите пуснаха слух, че догодина данъците отново щели да бъдат увеличени. Ние, страшните същества, успяваме да се преборим с тези данъци, като отиваме в други времена и там търгуваме, необезпокоявани от високи данъци. За съжаление, велможите имат влияние навсякъде и затова много често се появява някой, който да пречи на нормалната търговия. А аз, въпреки големите данъци, все още поддържам търговското си сдружение и си плащам данъците, защото най-добре се чувствам в това време и на Мундо Майс. Тук съм се родил, израснах тук, макар и в друго време, но всичко ми е много близко и познато, защото пребивавам предимно в това време. На мнозина не им се вярва, че изпитвам такива чувства, защото страшните същества не се размекват лесно. Но аз наистина обичам родния си свят и бих искал на стари години да се оттегля в скромния си дом и да не се блъскам вече с тази пуста търговия. Но синът ми, бащата на Винко, няма намерение да поеме търговското сдружение и аз не знам на кого да го завещая. Затова, Винко, трябва да си помислиш, дали да не се нагърбиш ти с управлението на сдружението.

- Дядо – каза Винко Станс, - ти знаеш, че аз съм си предимно човек, освен това, от търговия не разбирам много, пък и едно такова голямо сдружение е голямо главоболие. Защо не го продадеш и вложиш парите в надеждна съкровищница?

- Съкровищниците не са толкова надеждни – каза Блатор. - Ако намеря друг начин да запазя средствата си, ще се подготвя да продам сдружението на някой, който да има достатъчно средства, за да плати моята цена, а останалите да вложи в сдружението.

- Това може да бъдат ценни метали – каза Физор Апс.

- Ти си живяла прекалено дълго на Земята – отговори Блавор, - и затова ми предлагаш това, но на Мундо Майс никой не обръща внимание на разни метали. Тук дори платината не е ценена, камо ли златото. Естествено, търси се силна руда, но аз не мога да правя запаси от силна руда, понеже тя е много опасна и изпуска невидими лъчи, които проникват навсякъде и постепенно убиват всичко живо. Хранилищата на силната руда на Мундо Майс вече са много стари и, навярно, опасни.

- А защо не се поддържат? - попита Винко Станс.

- Много просто – отговори Блавор. - Когато нещо се строи тук, никой не мисли, че ще трябва да го поддържа в бъдеще, поради което няма средства за поддръжка и сградите или другите построени неща започват лека-полека да се рушат и да стават опасни. Изключение засега са високите сгради в големите градове, в които се помещават седалищата на много търговски сдружения. Те плащат много средства за поддръжка на сградите и затова продължават да се използват сгради от преди няколко столетия.

